

tegenover liggende standpunt inneemt, dat in elk geval de dood zou gevolgd zijn, moet natuurlijk het feit van het sterven uit normale gegevens weten te verklaren, en duidelijk maken waarom de eenmaal opgekomen levenskracht vanzelf af moet nemen. Men heeft dit dan met een klok vergeleken, waarvan de veren en raderen na verloop van tijd iets van hun gaafheid en kracht verliezen, zoo zelfs, dat, denk men zich een klok, die vanzelf zich opwindt, toch na jaren en jaren de veren en raderen hun werking zouden weigeren en de klok zou komen stil te staan. Maar al is dit beeld zeer toepasselijk, toch verplaatst het feitelijk het vraagstuk slechts. Dan toch dult de nieuwe vraag op, waarom de aderen, zenuwen, pezen en spieren in het menselijke lichaam sijten, waar ze toch door gestadig toevoer van voedsel in volle kracht kunnen blijven. Metterdaad staan we hier dan ook voor een probleem, daarom zoo gewichtig omdat het ons aller lot beheerscht, en niet minder van het uiterste belang, omdat geheel de Openbaring ten opzichte van dit probleem een standpunt inneemt, dat van onze waarneming en voorstelling ten eenenmale afwijkt. De Schrift onderstelt steeds, dat er zonder val in zonde geen dood zou gekomen zijn. Ze gaat dus uit van de stelling, dat ons organisch wezen de gegevens in zich bezit om zichzelf onoverwakt te handhaven, en spreekt nu niet alleen van wederopstanding uit den Dood, maar ook van een Schepping die geen dood in zich sloot, en in volken zin op onsterfelijkheid was aangelegd. Niet alleen op onsterfelijkheid van de ziel, maar ook op onsterfelijkheid van het lichaam. En het is in verband hiermee, dat Weismann's theorie, die we boven aangaven, op zoo onverwachte wijze een standpunt inneemt, dat in beginsel, d.i. potentieel, met dit standpunt der Schrift accoord gaat.

Dr. A. K.

"Door alle hoegselen der toebrengring".

Uit welken het gehele lichaam bekwamelijk samengevoegd en samen vastgemaakt zijde, door alle voegselen der toebrengring naar de werking van een tegelijk deel in zijne mate, den wasdom des lichaams bekamt, tot zijns zelfs ophouwing in de liefde. Ephese 4 : 16.

De fout, waarin hij het denken aan het mystieke Lichaam van Christus schier een ieder vervalt, is, dat we te veel aan den kring der geloovigen denken waartoe we zelf behooren. Dit nu mag natuurlijk niet, Christus is het Hoofd van het gehele Lichaam van zijn geestelijke Kerk over de ganse aarde. Gelijk 't Hoofd één is, zoo is ook het Lichaam één. U is de volle gemeenschap met Jesus ook voor u niet te verkrijgen, dan in zoverre ge lid van het Lichaam zijt, dan hangt er natuurlijk alles aan, dat ge dit Lichaam kent, weet waar het is, insiet waar ge het te zoeken hebt, en voelt, op wat manier en waarom gij als lid in dat Lichaam ingeweven zijt.

Denkt ge daarbij nu aan een Lichaam, waartoe uitsluitend de echte Gereformeerden zouden behooren, dan tast ge geheel mis. We belijden in onze Geloofsartikelen, dat er is een „heilige, algemeene Christelijke Kerk“, en niet met u w plaatselijke kerk, maar met die „heilige, algemeene Christelijke Kerk“ hebt ge natuurlijk te rekenen, als ge verstaan wilt, dat ook gij tot het mystieke Lichaam van Christus behoort, uit dit Lichaam een regen ontvangt, en jegens dit Lichaam een heilige roeping te vervullen hebt. Gelijk telkens is opgemerkt, er is daarom ook wel een persoonlijk, geestelijk verkeer van onze eigen riel met Jesus, maar toch ook hierbij hangt het er aan, of onze gemeenschap met den Christus als ons Hoofd, en wel door middel van het mystieke Lichaam, is wat ze zijn moet.

Van dat Lichaam nu zegt onze Bijbel, „dat deze heilige Kerk niet gelogen, gebonden of bepaald is in een sekere plaats, of aan sekere personen, maar dat ze verspreid is en verstrekt door de gehele wereld, nochtans samengevoegd en vereenigd zijnde met hart en wil in éénheid des Geestes, door de kracht des Geloofs“. En evenzeer zegt onze Catechismus, „dat de Zonne Gods uit het ganse menscheelike geslacht een gemeente ten eenigen leuen heeft uitverkoren, beschermt en onderhouden“, en dat ieder van zichzelf moet kunnen belijden, te gelooven: „dat ik daarvan een levend lidmaat ben en eeuwig zal blijven“.

Heel het wezen, en zoo ook het begrip, van het mystieke Lichaam van Christus, strekt zich dus veel, veel verder en breder uit, dan onze bijzondere Kerkformatie. Boodsels kunnen er tot onze eigen Kerkformatie personen behooren, die geen leden van het Lichaam zijn, en anderszins behooren er tot het Lichaam van Christus tienduizend maal tienduizenden, die buiten onze bijzondere Kerkformatie vallen.

In groote, machtige rijken zoals Rusland bevinden zich allerlei kerken, van heel andere namen dan de onze, maar daarom moogt ge het u nooit voorstellen, alsof ook in die andere kerken de Heere niet de rijken zou kunnen hebben. In heel Zuid-Amerika en zelfs in de Zuidelijke Staten van Europa is bijna de heele bevolking Roomsche, maar wie zal daarom zeggen, dat er ook onder deze talrijke bevolkingen geen kinderen Gods, en geen leden van het Lichaam van Christus zouden zijn? Allerlei dwaling moge hier heerschen, maar toch, wie kwam in deze landen niet vaak met Roomsche Christenen in aanraking, door wier geloof en liefde hij zich beschaamd gevoelde.

Nu staat het niet aan ons, om uit te maken, wie al dan niet tot het Lichaam van Christus behoort. Daarom heet 't dan ook een mystiek Lichaam; maar als we dorsten naar selsgemeenschap met onzen Heiland, en we weten dat die gemeenschap door het heilige Lichaam trekt, dan hebt ge van dat Lichaam u toch een voorstelling te vormen, die eenigzins aan het wezen beantwoordt, en die nu komt eerst in u op zoo ge leeft onder den indruk, dat dit heilige Lichaam zich onder alle volken over heel onze aarde nitspreidt, en zoo ge innerlijk in het verborgen van u eigen ziel gevoelt, dat zoo en niet anders het heilige mystieke Lichaam is, waarvan ook gij een lid zijt en waartoe gij behoort. Zoo moet dus dat Lichaam voor u niet iets schaduwtichtigs en nevelachtigs zijn, dat zich achter u eigen kerk verbijgt, maar het moet op u aandringen, u in zich openen, u in zich besluten, en u inner